

какавидата спи въ пашкулчето, до дѣто стане перурдка? каза бащата, като милваше своето момченце по русата главица.

Тѣ стояха двамата въ кѣта и наблюдаваха паяка, какъ масторски снове своята тънка мрѣжа.

Стойчо забрави, че на другия день го чака изпитъ. И баща му сложи широката си, загорѣла дланъ надъ разгърнатия тефтеръ. Бѣше задушно, лѣтно, работно врѣме. Бърже Стойчевъ баща прибра тефтера и разхвърлениѣ записки напръдѣ си.

Гледай, сине, паяка, па забравяй и книжкитѣ си! Учението прави човѣка окатъ. Този масторъ, що пълзи по стѣнитѣ, има осемъ очи. А ти трѣбва да станешъ съ сто очи, за да не влетишъ въ мрѣжата на нѣкой двукракъ — паякъ. Азъ ще ида при единъ такъвъ човѣкъ — паякъ, който смучи хората.

Бащата излѣзе съ тефтера си, а момчето се замисли: кой ли е този човѣкъ — паякъ.

„Паякътъ смучи кръвта на мухитѣ, мислѣше момчето. А мухитѣ сѣ никому непотрѣбни. Птиченцата ги ядатъ; но и тѣ ще си намѣрятъ зрънца по нивята или други червейчета; значи и безъ мухи могатъ да се наситятъ“.

Стойчо рѣши, че паякътъ има право да ги смучи... и безъ тѣхъ може...

Но човѣкъ — паякъ, който смучи кръвта на хората! — неговиятъ умъ не можеше да го по-